

навамъ такъвъ случай. Друго нѣщо ги привличаше, а именно: туптящето още кърваво сърдце на змията, което тѣ поглѣщаха, като разправяха, че това носи на човѣка здраве и дълъгъ животъ. Имахъ случай нѣколко пѣти да наблюдавамъ това и просто да се чудя на тѣзи така обикновено спокойни хора, съ каква радостъ поглѣщаха парчета отъ още живото сърдце на огромнитѣ змии. Сжщото нѣщо правѣха и съ грамаднитѣ гущери, които се вѣдѣха по тия мѣста и които нищо лошо не правѣха на човѣка. Веднажъ, когато се прибирахъ въ кѣщи, чухъ че нѣщо съска въ близкия каналъ. Азъ не бѣхъ чувалъ досега такова съскане, защото скоро бѣхъ дошълъ на Суматра, и повикахъ придружаващия ме работникъ китаецъ.

— Господине, това е една зѣла змия, — ми каза той — стойте спокойно“.

И съ единъ ударъ на лопатата, той презполви змията. Това бѣше първата кобра (очилата змия), която азъ срещнахъ.

Понѣкога спокойнитѣ китайци се много лесно възбуждатъ. Особенно когато става нѣщо необикновено. Радостта си тѣ изказватъ съ много силни викове. Спомнямъ си залавянето на единъ питонъ отъ 9 м. дължина. Животното е било изненадано въ леговището си, и благодарение на това, че е много мързеливо, е било хванато и завързано отъ работницитѣ. Съ триумфално шествие то ми бѣше донесено, заедно съ грамаднитѣ яйца, залѣпени едно за друго, които били намѣрени въ гнѣздото. Шумътъ, който вдигнаха китайцитѣ, бѣше неописуемъ, което се дължеше най-много на това, че очакваха голѣма награда. По-късно азъ